

κόμῳσε=ἔδεσεν, ἐξηπάτησε· συνών. με τὴν προηγουμ.)
Ἀπουλ.

Τὰ σέρνει ἡ τρίχα γυναικὸς ἀμάξι δὲν τὰ σέρνει
(πανίσχυρος ἡ γυνή) Σῦρ. Ἡ γυναῖκα ἄμα παντρευτῇ καὶ
τὸ μυνάρι ἄμα σαμαρωθῇ, φαίνονται οἱ πληγές τους (ἐκ
πείρας γνωρίζεται ἡ ἀλήθεια) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Τοῦ εἶπι
ἡ γυναῖκα, τοῦ εἶπι καὶ οὐ Θιός (πείσμων ἡ γυνή) Θράκ. (Ἀ-
δριανούπ.) || Γνωμ. Ἡ γυναῖκα εἶναι ἐφτάφυχη (διὰ τὴν ἀν-
τοχήν της) κοιν. Τὸ μεγαλύτερο θεριὸ εἶν' ἡ γυναῖκα (συνών.
με τὸ προηγούμεν.) Ἀνδρ. Γυναίκας, τουφεκιοῦ καὶ μυνλα-
ριοῦ μὴ διστεύσαι (εἶναι ἐξ ἴσου ἐπικίνδυνα) Κρήτ.

Γυναῖκα χωρὶς ἐντροπῇ φαῖ χωρὶς ἀλάτι
(ἡ σεμνότης εἶναι ἡ μεγαλύτερα ἀρετὴ τῆς γυναικὸς) Κε-
φαλλ. Ὁ Θεὸς γὰρ σὲ φυλάει ἀπὸ κακῆς γυναῖκα Πελοπν.
(Γύθ.) || Αἰνίγμ.

Τρυπητὸς κατσουνωτὸς σὲ γυναῖκας τρῦπαμ μπαίν-νει
(τὸ ἐνώτιον) Χίος (Πισπιλ.) Ἡ κουπέλα τὸ 'χ', ἡ γ'ναῖκα
τοῦ εἶχι, οὐ Λιφετ'ς τὸ 'χ' μπρουνστά, οὐ Γαβριήλ πίσου (τὸ
γράμμα λάμδα) Μακεδ. (Χαλάστρ.) || Ἄσμ.

Νὰ 'μουν τ'ξ' ἐγὼ μὴ λυερὴ τ'ξαι σὰν ἐσὲγ γυναῖκα,
ὅπκειος μοῦ ζήταν 'ναφ φιλίν, ἐδίουν του 'γιὼ δέκα
Κύπρ.

Ἡπῆρτα μὲρὸν -ἀμβρὸ γὰρ ταρήσω τίς ἐναί
κ' ἠῶρηκα τὸπ πατροῦνα με δύο γυναῖκε
(πῆγα κατὰ πρῶτον γὰρ ἰδὼ ποῖος εἶναι καὶ βρῆκα τὸν νοικο-
κύρη με δύο γυναῖκες) Κύπρ. β) Εἰς τὴν παιδιάν «Μᾶρκος
ἡ γυναῖκα» ἡ ὄψις τοῦ νομίσματος ἐπὶ τῆς ὁποίας παριστά-
νεται γυνή καθημένη ἐνιαχ. 2) Ἡ ὠριμος γυνή, κατ' ἀντί-
θεσιν πρὸς τὴν παιδίσκην κοιν.: Ἡ Ἀννούλα μας μεγάλωσε,
ἐγινε πιά σωστὴ γυναῖκα. Μὴν τὴ μαλώνης τὴ Μαρία, γιατί
δὲν εἶναι πιά παιδί, εἶναι ὀλόκληρη γυναῖκα. Ἐσὺ, γυναῖκα
πιά, παίζεις ἀκόμη με τίς κοῦκλες; κοιν. Ὀλόκληρη γυναῖκα,
δὲ ντρέπεσαι γὰρ πιάνεσαι με τὰ παιδιὰ; Εὐβ. (Βρύς.) Κοζ-
ζάμον γεναῖκα τδ' ἐν ἔδει τρόπους πάνω της (δὲν ἔχει καλὴν
συμπεριφορὰν) Κῶς. 3) Ἡ σύζυγος κοιν. καὶ Ἀπουλ. Κα-
λαβρ. Πόντ. Τσακων.: Ἐχει δυὸ παιδιὰ ἀπ' τὴν πρώτη του
γυναῖκα. Αὐτὸν τὸν κάνει ὅπως θέλει ἡ γυναῖκα του. Ἡ γυ-
ναῖκα μου μαγειρεύει ὠραῖα. Ἐχει γυναῖκα τὴν κόρη τοῦ
δασκάλου κοιν. Ἡ γ'ναῖκα μ' εἶναι τσάλαβη (= ἀκατάστατη)
Μακεδ. (Γήλοφ.) Τὸ δίνανε τὸ σερικιοβότανο καὶ τὸ πίνανε
ἄδρας καὶ γυναῖκα καὶ κάνανε σερικὰ παιδιὰ Κάλαμ. Μάν-
νις δὲ γένουντι, γ'ναῖκις γένουντι τρεῖς (μητέρες δὲν γίνον-
ται παρὰ μία, ἐνῷ γυναῖκες εἶναι δυνατόν γὰρ πάρε κάποιος
τρεῖς) Θεσσ. (Σκήτ.) Ἐχει μιὰ γυναῖκα, ἡ χάρη τ'ς (πολὺ
χαριτωμένη) Μύκ. Ἐγρατσε τὴ γυναικὸς του (ἔγρατσε=
ἔγραψε) Καλαβρ. Τ' ἐμὸν ἡ γυναῖκα (ἡ σύζυγός μου)
Πόντ. Βρε γυναῖκα, τὸ τσαι τὸ συμβαίνει με τὸ βόιδι μας
(ἐκ παραμυθ.) Μέγαρ. Τοῦτον δὲν ἄνδρα θὰ τὸχ χωρίση
αὐργιον ἡ γεναῖκα του Τῆλ. Ἐτότες φωνάζει τ'ς γυναῖκας
του καὶ τ'ς λέει, 'νναῖκα, ἐγὼ θὰ πεθάνω (ἐκ διηγ.) Σῦρ. ||
Φρ. Σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις (ἐκ τῶν Πράξ. Ἀποστ. κα'
5, ἐπὶ τῶν συμμετεχόντων πανοικεῖ εἰς ἐορτὴν ἢ ἄλλην τινα
συγκέντρωσιν) λόγ. σύνθηθ. Τὸν ἔβαλε ἡ γυναῖκα του 'ς τὸ
βρακί της (ἐπὶ ἀβούλων συζύγων) κοιν. || Παροιμ. Γυναῖκα
θέλω, τώρα τὴ θέλω (ἐπὶ τῶν ἀνυπομόνων) κοιν.

Πᾶρε σκυλλὶ ἀπὸ μαντρί, γυναῖκα ἀπὸ σοί
(ἡ εὐγενὴς καταγωγὴ ἐγγύησις καλοῦ χαρακτήρος) Πελοπν.
(Γαργαλ.)

Ἡ γυναῖκα εἶναι κόλλα | καὶ γυρεύει ἀπὸ ὅλα
(ὁ γάμος συνεπάγεται πολλὰς ὑποχρεώσεις) Πελοπν. (Λάστ.)

Γυναῖκα καὶ πεπόνι | ἡ τύχη τὰ διαλέγει
(ἡ ἐπιτυχία εἰς τὴν ἐκλογὴν συζύγου εἶναι ζήτημα εὐνοίας
ἐκ μέρους τῆς τύχης) Κρήτ. Τὴ γυναῖκα καὶ τὸ σπῖτι, ἀπῆς
θὰ γενῆς νοικοκύρης, θὰ τὰ μάθης (ἐκ τῆς πείρας ἀποκτᾷ
τις τὴν πραγματικὴν γνῶσιν προσώπων καὶ πραγμάτων)
Κρήτ. || Γνωμ. Ὁ ἀέρας καὶ ἡ γυναῖκα δὲν κλειδώνονται
(δυσφύλακτος ἡ γυνή. Ἡ σημ. ἤδη ἀρχ. Πβ. Εὐριπ., ἀποστ.
(ἐκδ. Nauck) «μοχθοῦμεν ἄλλως θῆλυ φρουροῦντες») Πε-
λοπν. (Περιθώρ.)

Ὁ ἄντρας λέει λεμόνια | κ' ἡ γυναῖκα λέει πεπόνια
(πείσμων ἡ γυνή) πολλαχ. Τοῦ καλοῦ τ' ἀδρου ἡ γ'ναῖκα
ἀπ' τοῦ μὰγ'λου φαίνιτι (ἡ ὄψις τῆς γυναικὸς τεκμήριον
τῆς καλῆς ἢ κακῆς συμβιώσεως μετὰ τοῦ συζύγου της)
Λέσβ. Ὁπειος δέρνει τὴ γυναῖκα του, δέρνει τὸ κεφάλι του
(ὁ πρὸς τὴν σύζυγον σεβασμὸς ἀντανεκλᾷ ἐπὶ τὸν σύζυγον)
Ν. Πολίτ., Παροιμ. 4, 231. Ἡ γυναῖκα, ὅσες φορὲς γεννᾷ,
ἐναγεννέεται Θήρ. || Αἰνίγμ.

Δυὸ γυναῖκες πᾶνε πέρα, καθεμιά με τὸ παιδί της
(ἐν ὅλῳ τρεῖς: μήτηρ, θυγάτηρ, ἐγγόνη) Πελοπν. (Μεσσην.)
Γεναῖκα ἀναμαλ-λαρχὰ ἔκαμεν γιὸν ὠραῖον, ἄγγονον πελ-
λόν, δισάγγονον λασμένον (τὸ κλῆμα, τὸ σταφύλι, τὸ κρ-
σί, τὸ ξίδι) Κύπρ. Τὸ αἰνίγμ. εἰς παραλλαχ. κ.ά. || Ἄσμ.

Νὰ μὴ τότε πιστέψετε τὸν Κωσταντῇ τὸν ψεύτη,
γεναῖκα 'χει 'ς τὰ Θεραπειά, γεναῖκα 'ς τὸ Νιοχώρι
Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.)

Τὴν γόρημ βοῦ 'δα σήμ-μερα γεναῖκαθ θὰ τὴμ βάρω,
γεναῖκαν γ' ἐδλοητικὴμ με τὸ χρυσὸ στεφάνι
Νίσυρ.

Πῆραν τοῦ Κώστα τὰ παιδιὰ, τ' Ἀλέξη τὴ γυναῖκα
Πελοπν. (Παιδεμ.)

Γιάννο, δὲν ἔχεις μάννα, δὲν ἔχεις ἀδερφή
εἶτε καλὴ γυναῖκα, γιὰ γὰρ σὲ λυπηθῇ;
Πελοπν. (Μάν.)

Ἐπεσε ἡ ἀρρεβῶνα μου 'ς τὸ διάνενο πηγάδι
καὶ ὅπως βρεθῇ γιὰ γὰρ τὴ βρῇ, γεναῖκα θὰ με πάρη
Πελοπν. (Βερεστ. Παιδεμ.)

Μὲ κλαίει κ' ἡ γυναῖκα μου καὶ σὰν παπὶ μαθεύεται
(ἐκ μοιρολ.) Πελοπν. (Δάρα Ἀρκαδ.) β) Ἐπὶ λαγωῶν, τὸ
θῆλυ τοῦ ζεύγους Ἀπουλ.: Ἡ γυναῖκα τοῦ λαγοῦ. γ) Ἡ
διακορευθεῖσα γυνή Κῶς κ.ά.: Σὰν ἠπῆαιν-νένε ἦτον γόρη,
τώρα ποὺ στρέφει εἶναι γεναῖκα. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ.
Θεοκρ., Εἰδύλλ. 27, 64 «παρθένος ἐνθα βέβηκα, γυνὴ δ' ἐς
οἶκον ἀφέρψω» 4) Κατὰ πληθ., γυναῖκες ἐλευθερίων ἡθῶν,
ἱερόδουλοι σύνθηθ.: Πάει 'ς τίς γυναῖκες. Τρώει τὰ λεφτὰ
τοῦ 'ς τίς γυναῖκες. Πῆγε 'ς τίς γυναῖκες καὶ κόλλησε ἀρ-
ρώστιες σύνθηθ. Συνών. πα λ ι ο γ υ ν ν α ῖ κ ε ς, π ο υ τ ᾶ-
ν ε ς, πα σ τ ρ ι κ ῆ ς, π ο λ ι τ ι κ ῆ ς.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. Γ'ναῖκα Θάσ. Στερελλ.
(Φθιώτ.), Ὁ τὴν Καμημένη Γυναῖκα Πελοπν. (Τριφυλ.) Ὁ τὴν
Λιθωμένη Γυναῖκα Πελοπν. (Γορτυν.) Τρεῖς Γυναῖκες (δν.
τριῶν κορυφῶν τῆς ὀροσειρᾶς Ὀλενοῦ) Πελοπν. (Ἡλ.)

γυναικαδέρφι τό, ἐνιαχ. γυναικαδέλφι Λεξ. Μπριγκ.
γ'νικαδέρφι Μακεδ. (Χαλκιδ.) Πληθ. γυναικαδέλφᾱ Πόντ.
(Οἰν. Τραπ.) γυναικαδέρφια πολλαχ. γιουνναικαδέρφια Αἰγίν.
γυναικαδέρφια Κῶς (Κέφαλ.) γυναικαδέρφια Αἰγίν. Σκυρ.
γυναικαδέρφια Ρόδ. γ'νικαδέρφια Μακεδ. (Πεντάπ) 'ναι-
καδέρφια Μεγίστ. Ρόδ. 'νικαδέρφια Λέσβ. Μεγίστ. 'νικα-
δέρφια Κάλυμν. κ.ά.

Ἐκ τῶν οὐς. γ υ ν ν α ῖ κ α καὶ ἀ δ ῆ ρ φ ι. Ὁ τύπ. γ υ-
ν α ι κ α δ ῆ λ φ ι καὶ εἰς Σομ.

Ὁ μικρὸς ἀδελφὸς τῆς συζύγου ἐνθ' ἄν.: Βοῆκε μεγάλη ὑποστήριξη ἀπ' τὰ γυναικάδερφια του σύνθηθ. || *Ἀσμ.

Πῆρα τὴν βλάκα πιθιρά, τὴν μαύρη γῆς γυναῖκα
κι αὐτὰ τὰ λειανουπέτραδα ἀδέρφια κι ἀξαδέρφια
κι αὐτὸν τοῦ μαυρουσκώληκα τοῦ βῆρα γ' νικαδέρφι
Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Πῆρα τὴν πλάκα πεθερά, τὴν μαύρη γῆς γυναῖκα
καὶ τὰ χαλίγια τοῦ γιαλοῦ ἔχω γυναικάδερφια
ἐνιαχ.

Ποῦ ἦσαν, γραμματικέ μου, κι ποῦ σιριάνιζις;
'Σ τὴν πιθιρά μου ἦμιν, 'ς τὰ γ' νικαδέρφια μου
Μακεδ. (Πεντάπ.)

Γιὰ πετ-τερά μου 'πόθανε, γιὰ πετ-τερός μου 'πνίη,
γιὰ 'ποῦ τὰ νικαδέρφια μου κανέναν ἐσκοτώσα
Κάλυμν.

Γιὰ πεθ-θερός μου πέθανε, γιὰ πεθ-θερά μου διάβη,
γι' ἀπ' τὰ γυναικάδερφια μου καέναν εἰν' γαί πάει
Κῶς (Κέφαλ.)

γυναικάδερφος ὁ, σύνθηθ. γυναικάδελφος Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.) γυναικάδελφο Πόντ. (Οἶν. Ὁφ. Τραπ.) γυναικάδερφους Μακεδ. (Γαλατ. Πεντάπολ.) γ' νικαδέρφους Εὐβ. (Στρόπον.) Ἡπ. (Ζαγόρ. Κουκούλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Μύτικ. Σπάρτ. κ.ά.) γυναικάδερφος Κάρπ. γεναικάδερφος Ρόδ. Σκῦρ. γεναικάδερφος Κάσ. Κύπρ. Σύμ. κ.ά. 'εναικάδερφος Κάσ. γεναικάδερφος Ρόδ. 'εναικαερφός Κύπρ. 'ναικαερφός Κύπρ. (Γερμασ. κ.ά.) ἀν' κἀδερφους Λέσβ. Θηλ. γυναικαδέλφισσα Πόντ. (Οἶν. Ὁφ.) γυναικαδέλφ' σσα Σκῦρ. γυναικάδερφη σύνθηθ. γυναικάδερφη Πελοπν. (Καλάβρυτ.) γ' ναικαδιρφή Αἰγιν. γεναικαερφή Κύπρ. (Αἰγιαλ.)

Ἐκ τοῦ Ἑλληνιστ. οὐσ. γυναικάδελεφος. Ὁ τύπ. γυναικάδελεφος καὶ εἰς Σομ.

Ὁ ἀδελφὸς τῆς συζύγου σύνθηθ.: Ὁ γυναικάδερφός μου παντρεύει αὐτοῦ τὴν κόρη του. Ὁ γιὸς τῆς γυναικάδερφῆς μου σπουδάζει 'ς τὸ Παρίσι σύνθηθ. Τὸν κῆπο τὸν ἔδωσεν ὁ πεθ-θερός μου τοῦ Διάκο-Μηνᾶ τοῦ γυναικαέρφου μου Κάρπ. Ἐπικίσεν τὸν 'ναικαερφόν του τῶ' ἦρταν νὰ δουλέψουν Κύπρ. Ἀφ' κι τ' γ' ναικα τ' με τ'ς ἀδιρφές, τ'ς γ' ναικαδιρφές τ' κι μὴ τ'ς παραγιόι τ' κι κείν' κἀτ' δαν 'ς τοῦ παλάτ' Αἰγιν. Ἐν ἔδει μουντσούναν ὁ γεναικαερφός τοῦ ἄρφου μου νὰ δῇ τὸν γαμβρόν του (ἄρφου=ἀδελφου) Κύπρ. (Αἰγιαλ.) Ἡ γεναικαερφή τοῦ δάσκαλου ἐπῆεν νὰ γινῇ τῶν τσέινη δασκάλα αὐτόθ. Ὁ γυναικάδελφός μου εἶνι φρωμᾶς Πόντ. (Οἶν.) Ἐδίβα τῇ γυναικαδέλφισσάς μου καὶ 'κ' ἠδ-ρα τενα (ἐπῆγα εἰς τῆς γυναικαδέλφης μου καὶ δὲν τὴν ἠῶρα) αὐτόθ. Ἰδιους μὴ 'ν ἀδιρφή σ' εἶσι, γυναικάδιρφι Μακεδ. (Γαλατ.) || *Ἀσμ.

Πῆρα τὴν πλάκα πεθερά, τὴν μαύρη γῆς γυναῖκα
κι αὐτὰ τὰ λειανολίθαρα πῆρα γυναικάδερφες
Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ὁ σκύλ-λᾶς εἶν', ὁ Κωστανδῆς, ὁ γυναικάδερφός μου
Κῶς (Πυλ.).

γυναικάκι τό, σύνθηθ. γυναικάτσι Πάρ. γυναικάτθι Καλαβρ. (Χωρίο Βουν.) 'ναικάκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γεναικάτθι Κῶς κ.ά.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. γυναικά.

1) Ἡ μικρόσωμος γυνὴ σύνθηθ.: Τί γυναικάκι εἶν' αὐτό! Γυναῖκα θὰ τὴν πῆς; αὐτὴ εἶναι γυναικάκι σύνθηθ. Περγάει ἓνα γυναικάκι κατσιασμένο (= ζαρωμένο) Ἀθῆν. Εἶδες ἓνα γυναικάτθι; τόσονά εἶναι (τόσονά = τόσον δά, μικρόν) Κῶς.

Συνών. γυναικάρι, γυναιάκι, γυναικίτσα 1, γυναικίτσι, γυναικούδα, γυναικουδάκι, γυναικούδι, γυναικούλα 1. 2) Νεῶνις παριστά-νουσα τὴν ὥριμον γυναῖκα Σύμ. 3) Ἡ μικρὰ τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ ἀνάστημα σύζυγος Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Δὲ φεῖλ' κ' εὐτεῖνοῦ τὸ 'ναικάκι του καθόλου, ἓνα 'ναικάκι μικρὸ-μικρὸ εἶναι Ἀπύρανθ. β) Ὡπευτικῶς, ἡ σύζυγος Ἀθῆν. Καλαβρ. (Χωρίο Βουν.) Πάρ.: Καλῶς τὸ γυναικάκι μου! Ἀθῆν. Τὴν ἤθελε γιὰ γυναικάτθι Χωρίο Βουν. || *Ἀσμ.

Ἀσπάλαθρο 'ς τὴν γειτονιά τσαὶ κατοφρυγανᾶτσι,
ἀκόμα δὲ γεννήθητες τσαὶ θές τσαὶ γυναικάτσι!
Πάρ. Συνών. γυναικίτσα, γυναικούλα.
4) Τὸ γύναιον, ἡ ἐλευθέρων ἡθῶν γυνὴ Σύμ.: Κάτσε, μω-ρὴ γυναικάκι, βοῦ βαίν-νεις κ' ἐσὺ μὲ τοὺς 'ποφανάτους (= τιμίους, ἐκλεκτούς).

γυναικάκας ὁ, Ἀθῆν. Πειρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γαρ-γαλ.) Σῦρ. (Ερμούπ.) Χίος — Γ. Ξενοπ., Κατήφ., 371 — Λεξ. Δημητρ. γ' νικακίας Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γυναικά καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.-άκας. Πβ. κοριτσάκας, κορτάκας, παν-τρεμενάκας, σαχλαμαράκας.

1) Χλευαστικῶς, ὁ γυναικοθήρας, ὁ ἀρεσκόμενος νὰ συνα-ναστρέφεται μετὰ γυναικῶν ἐνθ' ἄν.: Ἡρθε κ' ἐκεῖνος ὁ γυναικάκας κι ἀρχίνησε τίς ἀργολαβίες μετὰ τὰ κορίτσα τῇ ρούγας (ἀργολαβίες = ἐρωτοτροπίες, ρούγα = γειτονιά) Πελοπν. (Γαργαλ.) Τὸν σιχαίνουμαι αὐτὸν τὸν γυναικάκας! Γ. Ξενοπ., ἐνθ' ἄν. Συνών. γυναικαλᾶς 1, γυναι-κάρης, γυναικάς 1, γυναικάσιος, γυναικοκυννηγός γυναικουλᾶς, γυναικού-λης 2, κοριτσάκας, ποδόγυρος. 2) Ὁ ἔχων τρόπους γυναικίους, ὁ θηλυδρίας Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Σῦρ. (Ερμούπ.) Χίος — Λεξ. Δημητρ. Συνών. γυναικα-λᾶς 2, γυναικάς 2, γυναικούλης 2, γυναικωτός 1, κολέτης, μισογύναικος.

γυναικαλᾶς ὁ, Σέριφ. γυναικαλ-λᾶς Λυκ. (Λιβύσσ.) γυνικαλ-λᾶς Λυκ. (Λιβύσσ.).

Πιθανῶς ἐξ ἀμαρτ. οὐσ. γυναικάλα. Ὁ σχηματι-σμός κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ συνών. γυναικάς.

1) Ὁ φιλογύννης Σέριφ. Συνών. βλ. εἰς λ. γυναικά-κας 1. 2) Ὁ θηλυδρίας, ὁ ἐκθλυσμένος Λυκ. (Λιβύσσ.) Συνών. βλ. εἰς λ. γυναικάκας 2.

γυναικάρδα ἡ, ἀμαρτ. γυναικάρδα Ἀπουλ. (Καλημ. Μαρτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γυναικά καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.-άρδα.

1) Ἡ ἱκανὴ καὶ ἐργατικὴ γυνὴ Ἀπουλ. (Καλημ.): Ἐ' μ-μία γυναικάρδα, κα' σοῦ παίρνει ἀμυρὸ δύνον σπίτια (εἶ-ναι μία ἱκανὴ γυναῖκα καὶ σοῦ συγυρίζει δύο σπίτια). 2) Γυνὴ ἄξεστος, θρασεῖα Ἀπουλ. (Μαρτ.): Ἐ' μ-μία γυναικάρδα τσεῖνη δζοτεκοῦσα (= ἄξεστη).

γυναικαρεῖδ τό, Ἰθάκ. γ' ναικαρεῖδ Ἡπ. (Ἰωάνν.) γ' νικαρεῖδ Θεσσ. (Ἀλμυρ.) γυναικαρεῖον Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γυναικά καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.-αρεῖδ.

1) Ὁ τόπος ἐνθα συγκεντρώνονται γυναῖκες, ὁ γυναι-κωνίτης τῆς ἐκκλησίας Πόντ. (Χαλδ.): Ἀτότες ἡ παππα-διὰ ἀσ' σὸ γυναικαρεῖον ἀπάν' ἐρχίνεσεν νὰ φάλλ' 'ς σὸν

